

Posudek oponenta k diplomové práci Ivety Chocholové na téma – Některé formy trestné součinnosti

Diplomantka si vybrala pro zpracování své práce téma vypsané katedrou trestního práva. Diplomová práce je rozdělena do čtyř základních kapitol, které na sebe logicky navazují. Pokud jde o metodu, zvolila autorka kompilaci, ale i komparaci, kladně je možno hodnotit rozsah použité literatury a především je třeba ocenit řadu judikátů, se kterými diplomantka pracovala. Již úvodem lze konstatovat, že jediným nedostatkem je absence úvah de lege ferenda.

Po úvodu následuje část druhá – pojem trestné součinnosti, která je zpracována na požadované úrovni, snad kromě jedné citace, která není z hlediska § 24 trestního zákoníku zcela přesná (str. 14 první odstavec – z citace by bylo možné dovést, že hlavní pachatel musí trestný čin dokonat).

V části třetí – historický nástin právní úpravy trestné součinnosti v českých zemích začíná autorka až trestním zákonem č. 117/1852 ř. z., respektive se vrací i k zákonu z roku 1803. Správně připomíná, že trestní zákon z roku 1950 vycházel ze zásady osamostatnění účastenství, což změnil trestní zákon č. 140/61 Sb., který zavedl akcesoritu účastenství a rozšířil tento pojem i o organizátorství. Snad jen část 3. 4. by nemusela být součástí této kapitoly, neboť jde o v současné době účinný trestní zákoník.

Ve čtvrté kapitole – formy trestné součinnosti, která je základní kapitolou této diplomové práce, rozebírá autorka podrobně, jak spolupachatelství, tak účastenství v užším slova smyslu, tedy součinnost ve smyslu § 23 a § 24 trestního zákoníku a do této části vhodně zařazuje i některé judikáty. Snad mohla autorka více zdůraznit problém rozlišení tzv. třetí formy spolupachatelství od účastenství ve formě pomoci a změnu v trestním zákoníku, která na to reagovala v § 24 odst.1 písm.c). Použití celé řady rozhodnutí je třeba nepochybně v této kapitole velmi kladně hodnotit, neboť to přispívá ke správnému pochopení dané problematiky. Např. autorka zmínila velmi zajímavý a diskutovaný případ obhájce stíhaného za trestný čin nadřžování (rozhodnutí NS – 8 Tdo 1148/2007). Velmi precizně jsou rozebrány v podstatě všechny formy trestné součinnosti a proto lze tuto kapitolu hodnotit jako velmi dobrou, když studentka projevila hluboké znalosti zadaného tématu. Zvláště je třeba ocenit také podrobný rozbor podílnictví i legalizace výnosů z trestné činnosti.

Pokud jde o komparaci se zahraniční právní úpravou, kterou autorka provádí v části páté, je třeba konstatovat, že je zde zmíněna úprava jednak ve Slovenské republice a jednak ve Spolkové republice Německo s tím, že v obou státech je úprava trestné součinnosti v podstatě obdobná, takže nepřináší nic podnětného, ovšem i přesto je i tato kapitola zpracována na dobré úrovni.

V závěru práce jsou, byť jen částečně, uvedeny i úvahy de lege ferenda, které se týkají jednak otázky objednavatele trestného činu, kde se nechala autorka inspirovat slovenskou úpravou, a jednak otázky „tříkrát a dost“, kde autorka rovněž čerpá z této cizí úpravy a podporuje zavedení tohoto institutu do českého trestního práva. K tomu je třeba ovšem říci, že tato problematika nespadá vůbec do zadaného tématu, kterým je součinnost.

Je tedy možno uzavřít, že práce je zpracována celkově ve velmi dobré kvalitě, nejvyšší úroveň má kapitola čtvrtá, která je základem celé práce. Pozitivně je třeba hodnotit rozsah

literatury včetně celé řady judikátů. Obsahově i formálně je možno tedy diplomovou práci hodnotit kladně, snad jen s výhradou absence úvah de lege ferenda a toho, že vzhledem k názvu práce nemusela autorka rozebírat všechny formy trestné součinnosti, ale mohla se některým věnovat ještě podrobněji. Přesto práce splňuje všechny předpoklady diplomové práce a podle výsledku ústní obhajoby lze uvažovat i o známce velmi dobře.

V Plzni dne 25.4.2012

JUDr. Eduard Wipplinger

